

2166 ז"ר

הנה חידון אקטואלי:
 אינו ממשלה, באינו מדינה, חוקקה את
 החוק בו מופיע הסעיף ולהלן:
 „לא יפרסם עורך עתון חומר אשר יש בו:
 (1) להטעות את הציבור בדרך כל שהיא,
 (2) לעררב סמרות פרטיות בענייני ה'
 כלא,
 (3) לחתור תחת כוח המדינה, סבפנים
 או מבחוק,
 (4) לערער את רצון האומה,
 (5) לפגוע בבסחון המדינה, תרבותה או
 כלכלתה.”

★ ★ ★

לא, תשובתך אינה נכונה.
 נוסח זה אינו לקוח מחוק לשון הרע,
 גם לא מחוק בסחון המדינה, גם לא מחוקי
 העתונות החדש שהוכן בשעתו, עלידי חיים
 כהן, ואשר ממשלת ישראל עדיין מחכה
 להדומנות נאותה כדי להעבירו בכנסת.

סעיף זה מופיע בחוק העתונות של הרייך
 הגרמני, מיום ה' 4 באוקטובר, 1933 —
 חוק שקבע כי העתונאות היא „יעוד ציבורי
 ריני, וכי עורך עתון יכול להיות רק אורח
 גרמני, ממוצא ארי טהור, שאינו נשוי
 ליהודיה.

לפי חוק זה נסגרו, בשעתו, מאות עתונות
 נים גרמניים. רבים מהם נמכרו לאנשי
 החצר של הפירר, שהשתמשו בעמדתם כדי
 להפוך מיליונרים. כ„מנהיג ארצי לעתונות”
 ונשיא „לשכת העתונאים של הרייך” נת'
 מנה מכס אמאן, מי שהיה רביסמל בפלור'
 גתו של היטלר במלחמת העולם הראשונה.
 הרביסמל ניצל היטב את סמכותו החוקית
 לסגור כל עתון כראות עיניו: הוא קנה
 בפרוטות את העתונים שמצאו חן בעיניו,
 היה לאחד מעשירי המדינה.

★ ★ ★

השבוע ביקשוני כמה מדידי הטובים ל'
 חדול מעריכת השואות בין עליית הקבוצה
 הבסחוניסטית בישראל לבין עלייתו ונפיי'
 לתו של הרייך השלישי.
 „אנא, אמר לי אחד מהם, „דבר על
 מי שאתה רוצה: על מוסוליני, על פראנקו,
 על סאלאאר, על פירון, על עבד אל-נאצר.
 אבל לא על היטלר. זה מבועת מדי. זה
 מרתיע את הציבור. תפסת שרובה — לא
 תפסת.”

לצערי איני יכול להיענות לבקשתם. אני
 סבור כי עריכת השואה זו אינה בגדר
 זכות בלבד, אלא בגדר חובה.
 עוד באימוני הפרס לימדוני איך לשמור
 על כיוון של התקדמות בנוף: לבחור בשני
 עצמים, אחד קרוב ואחד רחוק, ולצייר
 ביניהם קו דמיוני. רק כך אפשר להתקדם
 בקו ישר.

המיטטר הנאצי היה המיטטר הפאשיסטי
 הקיצוני ביותר שראה העולם עד כה. כל
 התהליכים, שהגיעו במישטרים פאשיסטיים
 אחרים רק לכלל גילוי חלקי או מוסחה,
 הגיעו ברייך השלישי לידי גילוי מושלם,
 עיקבי וסופי.

דקא על כך, וזוהי הדוגמה הקלאסית, כי
 בחינת הר שניא באופק, המאפשר השואה
 מתמדת ורצופה. האם אנו מתקדמים לעבר
 הר זה, או מתרחקים ממנו? ואם אנו מת'
 קדמים, באינו מהירות? אילו סימני-דרך
 מהות תופעות חלקיות — כגון חוק לשון
 הרע, סעיף שלילית הדרכונים, ביטול האמ'
 נתם של סופרים צבאיים, קיום המימשל
 הצבאי וכיו' וכיו' — בנתיב זה?

זה היה השיקול שהמריץ אותי בשנה ש'
 עברו לכתוב את ספרי צלב הקרס, ועודני
 משוכנע עד לעמקי לבי ששיקול זה
 נכון.

★ ★ ★

זאת ועוד. אנו, הישראלים, למדנו לר'
 אות בגרמניה הנאצית רק תופעה אחת
 ויחידה — הוועה הנוראה של „הפתרון
 הסופי”. תוך כדי כך נחננו את אלף
 ואחד צדדי האחרים של המשטר הנאצי,
 אשר בלעדיהם לא היה הפתרון הסופי אפי'
 שרי: דיכוי העם הגרמני עצמו, שלילת
 חרויותו, חיסול עתונותו החופשית, כליאת
 אנשי הרוח, ועוד ועוד.

אולי לא מקרה הוא שהתביעה במשפט
 אייכמן, בהנהגתו של גרעון האונר, דאגה
 שלא להעלות אספקטים אלה. אחרת, איך
 יכול היה אותו האונר, באיתה שעה עצמה,
 לעסוק בניסוח חוק לשון הרע, שכל מילה
 ממנו מזכירה חוקים נאציים דומים?

אורי ספיני

העיר ביתך

כסף רב משקיעה עיריית תל-אביב-יפו
 כבנין בתיספר בעיר.
 העירייה רואגת להינוך הכללי!
 אתה רואג להינוך ילדיך —
 היה שותף לפעולותיה

שלם לעירך מיסין כמועצ

תל-אביב-יפו

חודש מרס - הוא המועד האחרון לתשלום המסים לעירייה
 תשלומים מתקבלים בכל הבנקים בעיר ובסניפי הגביה של העירייה

**שערותיך נושרות?
השתמש ב„אליקסיר”**

התכשיר שהוכיח את יעילותו.
 מוצר של הביאוקוסמטיקאי ד"ר א. רובין
 להשיג בבתי המרקחת ובפרומריות

הסרט
שאינן להחמיצו

משפט הכופים

**כבארה"ב דאז - כך גם
בישראל של ימינו-משתוללת
הכפיה הדתית:**

במקום קדום המדע - **כופים**
 במקום חופש תנועה - **כופים**
 במקום חופש המצפון - **כופים**
 במקום חיי-משפחה - **כופים**
 על אם ישראל ענויים לאין שאת.

**אל תתן יד להתפשטות
שלטון הכפיה הדתית!
הצטרף לסניף הקרוב של**

הליגה

לאוניעת כפיה דתית

תל-אביב, ת. ד. 21116, ירושלים, ת. ד. 200, חיפה, ת. ד. 4224